

Moravia Divide 2023.

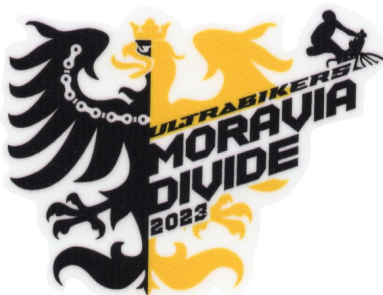

Moravia Divide 2023

Letošní rok jsem si naplánoval 3 bikepackingové akce: Moravia Divide, Toulání Šumavou a 1000 (chci jet 2000)miles. Již po absolvování prvního závodu mám pocit, že jsem si toho naložil moc. Ale popořádku. Závod startuje v sobotu 6.5.2023 v 8:00hod. v kempu Červenka v Javorníku. Pátek mám vyhrazený na cestu vlakem tam. Při každém přestupu do nového vlaku přibývají borci s naloženými koly. Stačí jen říci Moravia a je jasno. V zastávce Lipová – lázně vykládáme kola, a vyrážíme. Většina jede po silnici, já jsem si našel lesní cyklotrasu. Sice je přes kopec, ale je moc pěkná, navíc není kam spěchat. Večer absolvuji tři přednášky o bikepackingových akcích a jdu brzy spát. Ráno klasika – před startem začíná pršet. Není to silný déšť, ale je to na pláštěnku.

Start 6.5.2023 8:00
Cíl 9.5.2023 19:02
Celkový čas
3 dny 11 hod. 2 min.
Ujeto 710km
Nastoupáno 14380v.m.
1.den 178km/4339v.m.
2.den 199km/4035v.m.
3.den 166km/4331v.m.
4.den 177km/1675v.m.

Celkové umístění 33. místo
Umístění v kategorii M50+ 6. místo

6.5.2023 - den 1. sobota 8:00hod.

Vyrážíme v dešti do Rychlebských hor. Startovní pole se zašpuntuje brzy po začátku v Javorníku, při tlačení na zámek Jánův vrch. Pak se už všichni seřadíme do dlouhého cyklohada. Každý si hledá své místo v peletonu podle své výkonnosti. Další špunt nás čeká na zřícenině Rychleby s prvním nošením kola po schodech. Příjemné šotolinové cesty nás přivádějí na Rychlebské stezky, konkrétně na nádhernou stezku podél Černého potoka. Bohužel nemám čas fotit.

Skalní vyhlídka na Smolném vrchu na Venušiny misky dává ochutnat náročnost tlačení kol, které nás bude ještě mockrát čekat. Déšť našťastí přestal, chvilkami jen trochu mrholí. Peleton je již roztrhaný a každý jede sám za sebe. Míjím Jeseník a stoupám na Rejvíz. Občas někoho vidím, občas někoho předjedu, nebo on mě. Vjíždím do Zlatohorské vrchoviny, kde neodolám, a fotím si zlatokopecský skanzen. Chvilkami jedu s Petrem, kterého znám z loňských milí. Cesty se mi líbí. Většinou jezdivé šotoliny, občas hrubé kameňáčky nebo živý šterk, ten nesnáším. První velký

kopec je Solná hora 868mnm. Počasí si s námi stále hraje, nevím, jak se obléknout. V pláštěnce se potím, bez ní je mi zima. Mokrý jsem v obou případech. Opouštím Zlatohorskou vrchovinu a vjíždím do Jeseníků, kde je ve Vrbně pod Pradědem první RestPoint. Bohužel, kuchyně jede do 22.00 a já tam dorážím později. Dostanu alespoň knedlíčkovou polévku od pořadatele, ale musím ji sníst v zimě venku, takže se moc nezdržuji. Hodně borců tady zůstává spát. Já chci ještě kousek popojet a najít nějaký přístřešek – bikepacker přeci spí venku. Jedu sám svoje pohodové tempo. První přístřešek je již obsazený, tak neruším a jedu dál. Nakonec dojíždím Slováka Pavla Liptáka, který si zrovna stele pod krmelcem. Je půlnoc, tak s ním zůstávám. **Ujel jsem 178km, nastoupal 4339 výšk.metrů a na cestě jsem byl od 8:00 do 24:00.**

7.5.2023 – den 2. neděle. Noc byla relativně teplá. Slovák vstával již ve 2:30, takže mě vzbudil, ale s tím jsem počítal – varoval mě dopředu. Po jeho odjezdu ještě usínám, ale probouzí mě kapky deště v obličej. Ve 4:00 posnídám ještě ve spacáku housku se salámem a rychle balím. Ve 4:45 jsem již v sedle a vyrážím na hřebeny. Je pod mrakem, občas lehce mrholí. Nádhernou hřebenovou cestu si užívám

zcela sám. Na dohled není vůbec nikdo, a to mám nejraději. Bruntál projíždím s obavou ze „zubatých žab“ (viz Comeback). Přijíždím ke Slezské Hartě a překvapí mě přírodní zajímavost lávový proud u Meziny. Slezskou Hartu objíždím nekonečnou cestou. Mám pocit, že kolem ní pojeďu snad celý den. Něco je po nových asfaltových cyklostezkách, občas odbočujeme do luk kolem. Kilometry ale vcelku ubíhají. Přichází dlouhé tlačení na Velký Roudný (780mnm), kde

mě potěší první letošní rozhledna do mé sbírky. Přes Moravský Beroun se blíží k vojenskému újezdu Libavá. Překonávám první brod. Říčka Bystřice je docela bystrá a hluboká. Brodím v ponožkách, aby mi to na kamenech neklouzalo, a abych udržel boty v suchu. Následuje Domašovská trasa údolím Bystřice. Často tlačím nebo nosím kolo přes kameny. Vyhlídka na Rabštýně je již hodně horolezecká – nahoru i dolů.

Tam někam nahoru jedu - Velký Roudný

Turisté si klepají na čelo, co tam ten magor s kolem dělá. Trochu mi to lezení potrápí mé bolavé koleno. Cesta údolím Bystřice stále pokračuje podél vojenského

újezdu. Přichází série brodů. První brod omylem vynechám – držím se cesty přes most a najednou zjistím, že jsem mimo trasu. Vráťím se na trasu až těsně za brodem. Další brod brzy následuje. Číža na brífingu říkal, že se některé brody dají jet, tak to risknu. Uprostřed

Můj osudný brod

mi ujíždí přední kolo a já ležím v ledové vodě na pravém boku, zacvakl v pedálech a opřený pouze o ruku. Dostat se z této pozice byl nadlidský výkon. Levá noha po koleno mokrá, pravý bok, noha a ruka taktéž. Naštěstí jsem udržel batoh nad vodou a neutopil ho. Následují další ledové brody. Už se nemusím zouvat, protože jsem mokrá. Je mi ale hrozná zima. Opouštím údolí Bystřice a jsem rád, že se trochu zahřeji do kopce. Projíždím kolem baziliky Navštívení Panny

Marie na Svatém kopečku kousek od Olomouce, a spěchám, abych stihl projet úsek vojenským újezdem – po 22:00 se tam již nesmí.

Předjíždím Indiána. Jede pomalu i na mě, tak jedu dál sám. Projíždím újezdem kolem střelnic. Překvapení mě čeká u Výklek – nádherný zatopený lom s úžasně modrou vodou. Něco jako lom Amerika u Berouna. Dělam foto a spěchám, abych stihl ještě dojet na pramen Odry – je také uvnitř v újezdu a platí tam stejné časové omezení. Fouká nárazový ledový vítr. Samozřejmě proti. Je mi hrozná zima. Chtělo by to zimní tretry a rukavice. Špirutovy díry a Žabnický vodopád si už vůbec neužívám. Spěchám na RestPoint v Hranicích. Tam dojždím ve 22:20 a zůstávám na noc. Jsem tak promrzlý, že si neumím představit noc venku. Naštěstí je tady pro nás připravené i jídlo. Dávám si výpečky light se zelím a to mě zahřeje. Zchladím to pivkem a je mi konečně dobře. Na chatce na mě naštěstí vyšla postel a nemusel jsem spát na zemi – asi úcta k věku – jsem ve startovním poli nejstarší. Zvládnul jsem i teplou sprchu, což vyhovovalo mému zadku.

Ujel jsem 199km, nastoupal 4035 výšk.metrů a na cestě jsem byl od 4:45 do 22:20.

Některé Čížovy cesty jsou zajímavé

8.5.2023 – den 3. pondělí.

Ráno mě probouzí hluk balení a tuberácký kašel ze všech koutů chatky. Asi jsme na tom všichni stejně, nastydli a se zahleněnými průduškami. Číža nám nechal venku něco ke snídani - dětskou výživu a sušenky. To jsem snad 30 let neměl. Vyrážím na trasu kolem Hranické propasti, přes Teplice nad Bečvou směr Hostýnky.

Nádhera v Hostýnkách

Všechny cesty jsou rozbité, rozježděné od těžké lesní techniky. Kameny, větve, bahno a vyjeté koleje. Často musím slézat z kola a tlačit. Od rána jedu sám, tak jsem nakonec rád, když si při tlačení kola pokecám s náhodným turistou. Začíná být teplo, tak odkládám svršky. Vyhlášené turistické místo Tesák. Tady si doplním energii gulášovkou a Kofolou. Trasa ignoruje cyklostezku a vede šíleně rozbahněným úsekem po žluté turistické značce. Musím často slézat z kola a bahno přenášet. I tak jsem špinavý jako prase. O kole ani nemluvě.

Překážková dráha

centrem, kolem všech Baťovských památek. Je to zajímavé, ale v mém stavu mě to již nechytá. Odpočinkový úsek, mezi rybníky u Napajedel, mě přivádí do Chřib. Nudná agroturistika – zvlněné, nezáživné cesty mezi poli. Těším se na RestPoint v chatě Bunč. Zvládám potmě trialový sjezd k chatě a čeká mě zklamání. Chata je již zavřená, z jídla nebude nic. Od pořadatele je tady alespoň várnice s gulášovkou. Čeká tady na mě Patrik, kamarád z Míli. Sledoval můj pohyb na internetu, a když viděl, že to nestihnu do zavíračky, tak mi alespoň koupil pivo. Ledové se spadlou pěnou, ale musím se radovat z maličkostí. Pokračuji v cestě dál. Čeká mě noční objezd rozhledny Brdo, prolézání tunelem v lese pod kdysi plánovanou dálnicí a rozhledna Salaš. Běžně se jí, podle tvaru, říká hasák. Tam se rozhodnu přespát. **V nohách mám 166km, nastoupáno 4331 výšk. metrů a na cestě jsem byl od 4:30 do 22:40.** Chci se trochu vyspat a zítra to dorazit.

Stále je zima a fouká studený vítr. U Kunovic vidím kousek od trasy něco jako rozhlednu. Odskočím si kousek z trasy a jsem potěšený – je to rozhledna Na vodojemu. Zdokumentuji ji a valím dál. Na začátku Hostýnek vidím další rozhlednu – Kunovická hůrka. Je ale dál od závodní trasy a na kopci. Je mi to líto, ale nemám sil nazbyt, abych si tam odskočil, vynechávám ji. V Hostýnkách se hodně jede po trase MTB závodu Drásal. Pěkná, kopcovitá, ale dost těžká trasa, většinou po kamenitých cestách. Odpočinu si pouze na hřebenové asfaltové cestě kolem rozhledny Maruška, cestou na Troják. Pak už zase jen nadávám na lesáky.

Bída v Hostýnkách

Poté následuje odměna za dřinu – krásná rozhledna na Kelčském Javorníku. Náročný kamenitý sjezd dolů mi nedovolí odpočívat. Stejně tak i následující výstup na Hostýn. Je svátek, tak je tam spousta lidí, kolem stánků se suvenýry a jinými lákadly je hrozný mumraj. Chtěl jsem si dát nějaké jídlo, ale raději jsem to zrušil. Objíždím povinný okruh krásné Jurkovičovy křížové cesty a pomalu opouštím Hostýnsko-vsetínskou hornatinu. Projíždím zříceninou hradu Lukov. Následující citybajking po Zlíně mě deptá. Trasa nás vede

9.5.2023 – den 4. úterý.

Noc byla hrozná. Spal jsem na lavici v přístřešku pro turisty. Foukal tam vítr a údajně bylo v noci -2°C. Navíc mi začala utíkat karimatka, takže jsem spal na tvrdém. S ranním jídlem je to také bída, mám jen pár sušenek. Sjíždím do Velehradu a jsem promrzlý na kost, jako při zimní vyjíždce. Těším se, až vyleze slunce. Projíždím Chřiby pod hradem Buchlov, kolem Kazatelny a přes hrad Cimburk se pomalu blížím do rovinaté části závodu. Už mám těch kopců dost. V Kyjově se potěším výborným borščem a dopřeji si i pivo. Poprvé v průběhu závodu

přes den. Naštěstí je již teplo, dokonce na krátký rukáv. Nekonečná cesta přes Dolnomoravský úval. NPP Váté písky, před kterými Číža strašil, mi nevadí. Jsou to klasické písčité cesty, na které jsem zvyklý z Českého ráje. Problémem jsou pouze mé mikrosprávky na kole. Když byla zima, tak se mi to nestávalo, teď se ale oteplilo, a já musím na 5 minut zastavit a dát si šlofíčka. Kolem chovných Mutěnických rybníků (Moravská Třeboň) valím do Hodonína. U rybníků jsem udělal navigační chybu, která mě stála asi 2 km navíc. Netrefil jsem na hrázi správnou cestu a musel jsem se vracet.

V Hodoníně je prý poslední možnost nákupu jídla, tak ji využívám. Cítím konec, a to mě donutí zrychlit mé šnečí

tempo. Projíždím lužní lesy kolem řeky Moravy, přejíždím most na Slovensko a nakonec pěšinkou ve vysoké trávě dojíždím na soutok Moravy a Dyje. Tisíce komárů tady útočí, takže se moc nezdržuji. Kousek přes Rakousko, většinou po protipovodňových hrázích a už jsem zase na Moravě. Paráda – cíl.

Poslední den jsem ujel 177 km a nastoupal pouze 1675 výškových metrů. Jel jsem od 4:25 do 19:02. Výsledný čas 3 dny, 11 hodin a 2 minuty.

Celkem jsem ujel **710 km**, nastoupal **14380** výškových metrů. Startovalo 110 závodníků, do cíle dorazilo 82.

Celkově jsem se umístil na 33. místě, v kategorii 50+ na 6. místě z 18.

Já jsem již M60+ a byl jsem nejstarším účastníkem.

A handwritten signature in black ink, likely of the cyclist, is written on the page.